

[Ellemann-Jensen]

For det første lønudviklingen, hvor regeringen opstiller helt urealistiske skøn over den kommende lønudvikling, efter at man har givet lønglidningen fuldt løb og endda opmuntrer den ved at forhøje garantibetaling m.v.

For det andet overser man ganske, at erhvervslivet nødvendigvis må reagere på øgede skatter og fortsat stigende lønomkostninger ved at nedsætte investeringerne.

Og endelig for det tredje bygger man stadig på håbløst forældede og håbløst urealistiske formodninger om de kommende olieprisstigninger og udviklingen i den internationale konjunktur.

Så er der måske nogle, der siger: nå ja, dette virker altså tilsyneladende ikke godt nok, men det er da vel altid bedre end slet ikke at gøre noget. Det er muligvis en forkert tankegang, for der skal ikke ske ret store begrænsninger i erhvervenes investeringslyst, for virkningerne af det ganske opvejer de beskedne forbedringer af samfundsøkonomien, som følger af regeringens sidste rester af indkomstpoltik.

Der er altså en risiko for, at regeringens helhedsløsning, alt taget i betragtning, vil føre os endnu nærmere den berømte afgrunds rand, end vi ville være kommet ved bare at lade tingene køre videre.

Så siger hr. Ole Espersen, at det eneste alternativ er at vælge at lade sig sætte under administration. Der gør hr. Ole Espersen sig skyldig i en ubehagelig misforståelse, for det er ikke noget, man vælger. Dette med at blive sat under administration af ikke den internationale kapital, som hr. Ole Espersen siger, men f.eks. Valutafonden eller andre, er ikke et valg, man træffer, nej, det er den uundgåelige følge af at føre en uansvarlig økonomisk politik.

Under alle omstændigheder erkender regeringen jo selv, at det, man foreslår her, det, man vil have igennem i dag, ikke er tilstrækkeligt. Det rejser jo et problem for selve folkestyret, for dette kan ikke undgå at nedslide befolkningens tro på, at det overhovedet nytter at bære byrder, og så bliver det ikke let at komme igen om nogle måneder og sige, at nu skal der tages fat, og nu gælder det, og nu skal vi nok gøre noget, der hjælper. Og holder folk først op med at tro på, at det hele nytter noget, fordi man har fået fremstillet tingene alt for optimistisk, fordi man er ble-

vet pålagt de forkerte byrder, så ender vi let dér, hvor tilliden til folkestyret er væk.

Derfor er det et tungt ansvar, statsministeren påtager sig med denne helhedsløsning. Barberingen af den i forvejen alt for svage løsning er prisen for at få løst en intern strid i socialdemokratiet, eller man skulle måske snarere sige: få lempet denne strid over i LO. Den pris skal så betales af det øvrige samfund. Statsministeren accepterer altså i denne situation, at han først og fremmest er parti-formand, og at han skal varetage partiets interesser.

I dag står statsministeren så over for folketinget med sine forslag uden at have indgået noget forlig, uden at have noget flertal bag sig. Selv om regeringen skulle slippe hel-skindet igennem dagens afstemninger, vil den stå i den ubehagelige situation, at et flertal i folketinget er imod regeringens helhedsløsning. Regeringen vil ikke have noget forlig, hvor et flertal har været med til at præge den politik, der skal føres, og derfor vil stå last og brast med regeringen. Ingen af de partier, der i dag måtte støtte forskellige af regeringens forslag i helhedsløsningen, kan se noget som helst perspektiv i regeringens samlede politik – lige bortset fra socialdemokratiet.

I stedet for et juleforlig har regeringen sået splid og høster kaos. Det er en julefallit, regeringen lægger op til. Det er uforståeligt, at en mindretalsregering vil spille så højt politisk spil. Uanset udfaldet af dagens afstemninger vil statsministeren have tabt, og, hvad værre er, det Danmark, som statsministeren gerne skulle lede under hensyntagen til helheden, det Danmark har også tabt.

Fra starten af denne regerings tid har parolen været: vi vil bestemme, hvordan helheden skal se ud; det er vores opfattelse af balance, som I andre skal acceptere, ellers smider vi bare det hele fra os. Denne trussel, truslen om et nyt valg få måneder efter at vælgerne er blevet hørt, ja, den trussel kan vise sig så stor, at regeringens afpresningspolitik over for nogle mindre partier lykkes, så regeringen får sine forslag igennem med små og knæbne og forskellige flertal, men regeringen har stadig ikke det flertal bag sig, som bliver nødvendigt, når der skal gribes ind igen, fordi de løsninger, regeringen lægger frem i dag, er alt for svage. Så skal vi til den igen med trusler, afpresningsforsøg, pendul-